

Autorius: Wolfgang Simson

Įžanga

Dievas keičia Bažnyčią, ir tai, savo ruožtu, pakeis pasaulį. Milijonai krikščionių visame pasaulyje pastebi neišvengiamai artėjančią globalią reformaciją. Jie sako: „Bažnyčia, būdama tokia, kokią mes ją pažįstame, neleidžia sau tapti tokia, kokia Dievas ją nori matyti.“ Gal ir stebėtina, bet vis daugiau ir daugiau žmonių išgirsta, kad Dievas ima kalbėti tuos pačius dalykus. Atsiranda naujas bendras apreiškimo suvokimas, tarsi bendras dvasinis aidas. „15-oje tezių“ aš susumuosiu dalį šio apreiškimo, kuris, mano įsitikinimu, atspindi dalį to, ką Dievo Dvasia kalba šiandien bažnyčiai. Kai kuriems tai gali būti kaip delno dydžio debesėlis, kurį Elijas matė danguje. Kiti turbūt jau jaučia besiliejančią lietų. **1. Bažnyčia yra gyvenimo būdas, o ne seka religinių susirinkimų**

Prieš pradėdant vadinti krikščionimis, Kristaus pasekėjai buvo vadinami „Kelias“. Viena iš to priežasčių yra tai, kad jie iš tiesų rado būdą arba kelią kaip gyventi. Bažnyčios esmė neatsispindi pastoviai atliekamuose religiniuose susirinkimuose, kuriuos pašventintuose kambariuose, skirtuose ypatingai patirti Jėzų, veda profesionali klerikija. Bažnyčios prigimtis yra atspindėti pranašišką kelią, kuriuo kiekvieną dieną gyvena Kristaus sekėjai dvasiškai praturtintose šeimose, būdami akivaizdus atsakas į klausimus, kurie kyla visuomenei. O vieta yra ta, kuri turi didžiausią reikšmę: savo pačių namuose.

2. Laikas naujai sistemai

Norėdama prisitaikyti prie anų dienų religinio modelio, istorinė Ortodoksų bažnyčia po imperatoriaus Konstantino reformų, įtvirtinusių krikščionybę, IV amžiuje po Kr. įvedė religinę sistemą, kurios pagrindą sudarė Senasis Testamentas: su kunigais, altoriumi, šventykla (katedra), smilkalais ir garbinimu, perėjusiu iš žydų sinagogos. Romos Katalikų bažnyčia kanonizavo šią sistemą. Liuteris reformavo Evangelijos turinį, bet paliko ir visiškai nepalietė išorinės „bažnyčios“ formos; Laisvosios bažnyčios išlaisvino sistemą nuo valstybės, Baptistai ją pakrikštijo, kvakeriai sausai nušluostė, Išganymo Armija užvilko uniformą, Sekmininkai patepė ją, o charizmatai atnaujino. Bet iki šios dienos niekas nepakeitė šios super struktūros. Taigi, atėjo laikas būtent tai ir padaryti.

3. Trečioji reformacija

Iš naujo atrasdamas Evangelijos grynumą per vien tikėjimą bei malonę, Liuteris pradėjo reformuoti bažnyčią reformuodamas jos teologiją. XVIII amžiuje prasidėjus tokiems judėjimams kaip Moravijos brolių, naujai buvo atrastas artumas su Dievu, kuris nuvedė į dvasinę reformaciją, vadinama Antrąją Reformacija. Dabar Dievas liečia patį vynmaišių paviršių/skūrą/odą (išorę), inicijuodamas Trečiąją Reformaciją, bažnyčios struktūros reformaciją.

4. Nuo bažnyčios namų iki namų bažnyčios

Nuo Naujojo Testamento laikų nebebuvo tokio dalyko kaip „Dievo namai“. Savo gyvybės kaina Steponas nedviprasmiškai davė suprasti: Dievas negyvena žmogaus rankomis sukurtose šventyklose. Bažnyčia yra Dievo žmonės. Bažnyčia buvo ir yra ten namie, kur žmonės yra namie: paprastuose savuose namuose. Ten Dievo žmonės:

- dalijasi savo gyvenimais Šventosios Dvasios galia,
- daro 'susirinkimus', tai yra, kartu susirinkę jie valgo;
- jie dažnai nedvejodami parduoda savo turtą ir dalijasi materialiniais bei dvasiniais

palaiminimais,

- jie moko vienas kitą per tikras gyvenimiškas situacijas kaip laikytis Dievo žodžio, ir tai daro dialogo forma, o ne profesoriaus stiliumi,
- Jie meldžiasi ir pranašauja vieni kitiems, krikštija, 'praranda savo veidus' ir savo ego, išpažindami savo nuodėmes ir
- įgydami naują bendrą savęs suvokimą per tarpusavio meilę, priėmimą ir atleidimą.

5. Bažnyčia turi sumažėti kad taptų didelė

Dauguma šios dienos bažnyčių yra tiesiog per didelės, kad suteiktų tikrą bendrystę. Jos dažnai tampa "bendruomenės be bendravimo". Naujojo Testamento bažnyčia buvo daugybė mažų grupių, kurias sudarydavo 10 ar 15 žmonių. Jos neužaugo į didžiules bendruomenes nuo 20 iki 300 žmonių, pripildydamos katedras ir paversdamos tikrą bei abipusišką bendravimą neįtikėtinu.. Vietoj to, bažnyčios dauginosi horizontaliai, į šonus – kaip organizmo ląstelės – kai tik šios grupės pasiekdavo 15-20 žmonių skaičių. Tada, jei būdavo įmanoma, tokia bažnyčia suburdavo visus krikščionis kartu švęsti miesto mastu, taip kaip Saliamono Šventyklos kieme Jeruzalėje. Tradicinė kongregacinė bažnyčia, kokią mes ją pažįstame šiandien, nėra nei didelė, nei graži, tačiau kaip liūdnas kompromisas: peraugusi namų bažnyčia, bet neužaugęs bendras visuotinis šventimas, praradęs šių abiejų varomąją jėgą.

6. Nė vieni bažnyčiai nevadovauja vien tik vienintelis pastorius

Vietinei bažnyčiai nevadovauja vien pastorius; ją globoja vyresnysis, išmintingas ir gyvenimą suprantantis žmogus. Vietinės namų bažnyčios jungiasi į tinklą, į judėjimą, kuriam vadovauja vyresnieji ir nariai, turintys taip vadinamas penkiagubas dovanas (apaštalai, pranašai, ganytojai, evangelistai ir mokytojai), jie keliauja „iš namų į namus“, kur reikia apaštalauti ir pranašauti (Ef 2,20 ir 4,11-12). Pastorius (ganytojas) – labai svarbus ir būtinas komandos narys, tačiau vienas jis negali atlikti daugiau, negu įmanoma norint „parengti šventuosius tarnystei“. Tam reikia kitų keturių tarnysčių sinergijos (visuma didesnė, nei suma – vert. past.), kad viskas vyktų sklandžiai.

7. Geros detalės, bet sudėtos negerai

Kai dėliojame dėlionę-galvosūkį, reikia teisingo šablono. Priešingu atveju, darbo rezultatas – bendras vaizdas – bus neteisingas, o atskiros detalės neturės prasmės. Taip yra atsitikę didelei krikščioniško pasaulio daliai: turime reikiamas detales, bet neteisingai jas sudėliojome, nes mums trukdo baimė, tradicijos, religinis pavydas bei valdžios ir kontrolės troškimu grįstas mentalitetas. Lygiai, kaip vanduo egzistuoja trimis būviais: ledas, vanduo ir garai, penkias tarnystes, paminėtas Ef 4,11-12 (apaštalai, pranašai, pastoriai, mokytojai ir evangelistai) šiandien taip pat sutiksime, tačiau ne visuomet teisingai išreikštas ir ne visuomet tinkamose vietose. Jos tai sustingusios kaip ledas institucinės krikščionybės rėmuose, kartais atrodo kaip permatomas vanduo, o kartais išnyksta kaip garai be atsiskaitomybės paleistose programose ar „nepriklausomose“ bažnyčiose. Lygiai kaip gėles labiausiai tinka laistyti skystu vandeniu, taip ir šias penkias tarnystes teks vėl atversti į naujas – o tuo pačiu ir labai senas – formas, kad dvasinis organizmas galėtų bujoti, o „nepriklausomi tarnautojai“ rastų savo vaidmenį ir vietą kūne. Tai – dar viena priežastis sugrįžti prie Kūrėjo brėžinių Bažnyčiai.

8. Dievas nepaliko Bažnyčios biurokratinės dvasininkijos rankose

Jokiai Naujojo Testamento bažnyčios išraiškai nevadovauja vienas „šventas“ profesionalas,

kuris, lyg Mozė, atlieka darbą bendraudamas su Dievu, o po to maitina faktiškai pasyvius religinius vartotojus. Krikščionybė šį metodą pasiskolino iš pagoniškų religijų ar, geriausiu atveju, iš Senojo Testamento. Baisi Bažnyčios profesionalizacija nuo pat Konstantino laikų pernelyg ilgai yra vadovaujančiose pozicijose, dirbtinai skaldanti Dievo tautą į dvasininkiją ir pasauliečius. Pasak Naujojo Testamento: „Vienas yra Dievas ir vienas Dievo ir žmonių Tarpininkas -žmogus Kristus Jėzus“ (1 Tim 2,5). Paprasčiausiai Dievas nelaimina, kada religiniai profesionalai lyg pleištas amžiams įkalti tarp žmonių ir Dievo. Šventovės uždanga perplyšo pusiau, ir Dievas leidžia žmonėms pas jį ateiti per Jėzų Kristų, vienintelį Kelią. Norint, kad visuotinė kunigystė imtų veikti, dabartinė sistema turi visiškai pasikeisti. Biurokratija yra pati smerktiniausia administracinė sistema, nes realiai užduoda tik vieną klausimą: „Taip ar ne?“ Nebelieka vietos spontaniškumui ir žmogiškumui, nebelieka vietos tikram gyvenimui. Tai gal ir tinka politikai ar verslo kompanijoms, bet ne Bažnyčiai. Atrodo, kad Dievas ėmėsi vaduoti Bažnyčią iš religinių biurokratų ir kontroliavimo dvasios Babilono vergystės į laisvę – paprasti žmonės tampa nepaprasto Dievo įrankiais, jie, kaip ir senais laikais, galbūt atsiduoda žuvimi, kvepalais ir revoliucija.

9. Grįžtame nuo organizuotų prie organinių krikščionybės formų

Kristaus Kūnas yra gyvas organiškos, o ne organizuotos gyvybės formos pavyzdys. Bažnyčią vietiniame lygmenyje sudaro daugybė dvasinių šeimų, kurios organiškai viena su kita susiję ir veikia kaip tinklas, kuriame atskiros dalys funkcionuoja kartu kaip bendri vientiso kūno nariai. Tai, kas tapo iš esmės organizacija, turinti tik organizmo šešėlį, turi būti pakeista į organizmą, gal kiek primenantį organizaciją. Pernelyg daug organizacijos tapo tramdomaisiais marškiniais, smaugiančiais organizmą baime, kad kažkas gali išeiti ne taip. Baimė – tikėjimo antonimas ir tikrai ne krikščioniška vertybė. Baimė nori kontroliuoti, tikėjimas – pasitikėti. Kontrolė gali būti geras dalykas, bet pasitikėjimas tikrai geriau. Kristaus Kūną Dievas patikėjo į atsidavusių tarnystei žmonių rankas. Jie apdovanoti stebuklinga charizmatine dovana tikėti, kad Dievas vis dar valdo net ir tada, kai jie patys nevaldo. Tam, kad iš naujo iškiltų organiškos krikščionybės formos, būtina, kad vėl susikurtų pasitikėjimu paremti regioniniai ir nacionaliniai tinklai, o ne naujai suorganizuotas politinis ekumenizmas.

10. Nuo mūsų šlovinimo garbinimo prie Dievo garbinimo

Dažnai šiuolaikinę krikščionybę galima apibūdinti (gal kiek ironiškai pasakyta), kaip šventi žmonės šventą valandą susirenkantys šventoje vietoje, kad sudalyvautų šventame rituale, kuriam vadovauja šventas žmogus, apsirengęs šventais rūbais – už viską susimokėsime šventa auka. Kadangi tokiam nuolatiniam spektakliui, vadinamam „šlovinimu“, surengti ir palaikyti reikia daug organizacinių sugebėjimų ir administracinės biurokratijos, formalūs ir instituciniai šablonai išsivystė į nelanksčias tradicijas. Statistiškai, tradicinės 1-2 valandų „šlovinimo pamaldos“ reikalauja daug resursų, bet, iš tiesų, neša labai nedaug vaisių ugdydamos žmones, t.y. keisdamos žmonių gyvenimą. Kalbant ekonomistų terminais, galima būtų pasakyti, kad tai – daug kainuojanti, bet mažai pelno nešanti struktūra. Tradiciškai, troškimas „šlovinti teisingai“ atnešė daug „denominaciškumo“, „konfesijizmo“ ir nominalizmo. Ne tik neatsižvelgiama, kad krikščionys yra kviečiami šlovinti „dvasia ir tiesa“ (o ne katedrose rankoje laikant giesmynus); ignoruojama ir tai, kad didesnioji gyvenimo dalis yra neformali, kaip ir krikščionybė, Gyvenimo kelias. Argi nereikėtų nustoti būti galingais aktorais ir tapti „galingai veikiančiais“?

11. Nustokite vesti žmones į bažnyčią ir pradėkite bažnyčią nešti žmonėms

Iš „ateik“ struktūros bažnyčia vėl ima keistis į „eik“ struktūrą. Vienas iš šio proceso rezultatų – Bažnyčiai reikėtų nustoti vestis žmonės „į bažnyčią“, o pradėti nešti bažnyčią žmonėms. Bažnyčios misijos neįvykdysime vien tik palaipsniui didindami egzistuojančią struktūrą. Reikės, nei mažiau, nei daugiau, spontaniško bažnyčios pasidauginimo – kaip grybų po lietaus – tose pasaulio vietose, kur Kristaus dar nepažįsta (pvz., iš dalies ir Lietuvoje – vert. past.).

12. Atradimas, kad „Viešpaties vakarienė“ yra tikra vakarienė su tikru maistu

Bažnyčia išvystė tradiciją, kurioje „Viešpaties vakarienę“ švenčiame labai religingai, pažymėdami ją keliais vyno lašeliais, beskonės duonos gabalėliu ir liūdnu veidu. Tačiau „Viešpaties vakarienė“ iš tikrųjų buvo labiau tikra vakarienė, turinti simbolinę prasmę, negu simbolinė vakarienė, turinti tikrumo prasmę. Dievas vėl mus skatina susirinkus valgyti.

13. Nuo denominacijų į miesto šventes

Jėzus įsteigė vieningą judėjimą, tačiau gavosi taip, kad atsirado religinės korporacijos, visame pasaulyje steigiančios savus krikščionybės modeliukus ir besivaržančios tarpusavyje. Dėl tokio krikščionybės susikaldymo didžioji protestantizmo dalis tapo politiškai nereikšminga, besirūpinanti savo tradicijos ypatumais bei religinėmis kovomis, užuot liudijusi pasauliui. Jėzus niekada neprašė, kad žmonės burtųsi į denominacijas. Ankstyvosiomis Bažnyčios dienomis krikščionys turėjo dvigubą tapatybę: jie iš tikrųjų buvo Jo Bažnyčia, vertikaliai atsivertę į Dievą, ir būrėsi pagal geografinę vietą, t.y. horizontaliai jie atsigręžė vienas į kitą. Tai reiškė ne tik krikščionių-kaimynų susibūrimus į kaimynystėje ar jų namuose susirenkančias bažnyčias, kur jie galėjo dalintis savo gyvenimu. Krikščionys rinkosi bendrai švęsti į didesnę bendruomenę mieste ar rajone, taip jie rodė bažnyčios vienybę. Kaimynystėje besiburiančių namų bažnyčių autentiškumas, kartu apsijungiantis su bendru miesto ar rajono dydžio kūnu, padarys bažnyčią svarią ne vien tik politiškai ir dvasiškai; tai taip pat gražintų biblinį miesto-bažnyčios modelį.

14. Ugdyti persekiojimams atsparią dvasią

Jie nukryžiavo Jėzų, visų krikščionių Vadovą. Šiandien, daugelis jo sekėjų mėgsta skambius pavadinimus, jiems patinka gauti medalius ir socialinę pagarbą, arba, kas visų blogiausia, jie tiesiog tyli ir nėra verti to, kad į juos būtų atkreiptas dėmesys. „Palaiminti esate, kai jus persekioja“, – sakė Jėzus. Biblinė krikščionybė yra vaistas nuo pagoniškos bedievystės ir nuodėmės, pasaulio, persmelkto godumo, materializmo, pavydo ir demoniškais moralės, sekso, pinigų ir galios standartais. Daugelyje šalių šiuolaikinė krikščionybė yra pernelyg nepavojinga ir mandagi, kad būtų verta persekioti. Tačiau jei krikščionys vėl įgyvendins Naujojo Testamento standartus ir pavyzdžiui tai, kas nuodėmė, vadins nuodėme, tuomet arba atsivertimai, arba persekiojimai buvo, yra ir bus natūrali pasaulio reakcija. Vietoj to, kad patogiai ilsėtųsi laikinose religijos laisvės zonose, krikščionys turėtų ruošti vėl būti apkaltinti pagrindiniais nusikaltimais prieš pasaulinę humanizaciją: moderniąją vergystę gyventi pramogaujant ir atvirai šlovinant save – klaidingąjį Visatos centrą. Štai kodėl krikščionys pajus ir privalo pajusti „represinę toleranciją“ iš pasaulio, kuris prarado bet kokias vertybes ir priešinasi pripažinti savo Kūrėją Dievą bei jam paklusti. Kartu su augančia ideologizacija, privatizacija bei politikos ir ekonomikos sudvasinimu, krikščionys vėl, ir greičiau nei mes galvojame, galės kartu su Jėzumi stoti į kaltinamųjų vietą. Jiems reikia ruošti ateičiai ugdant persekiojimams atsparią dvasią ir netgi kuriant persekiojimams atsparią struktūrą.

15. Bažnyčia grįžta į namus

Kur žmogui lengviausia jaustis dvasišku? Argi ne vėl pasislėpus už didelės sakyklos,

15 bažnyčios reinkarnacijos tezių

Parašė

Ketvirtadienis, 02 Rugsėjis 2004 02:00 -

apsivilkus šventais rūbais, skelbiant šventus žodžius beveidei miniai ir po to dingti į raštinę? O kur rasti pačią sunkiausią ir todėl pačią prasmingiausią vietą žmogui būti dvasišku? – Namie, greta savo žmonos ir vaikų, kur viską, ką jis sako ir ką daro, gyvenimo realybė tuoj patikrina, kur veidmainystė tučtuojau išraunama ir gali augti tikrumas. Didelė krikščionių dalis pabėgo nuo šeimos, kur, dažniausiai, buvo pralaimėtas mūšis, ir ėmėsi organizuoti dirbtinius vaidinimus šventuose pastatuose, labai nutolusiuose nuo tikrojo gyvenimo. Kadangi Dievas nori atstatyti namus, bažnyčia vėl grįžta prie savo šaknų – ten, iš kur ir atsirado. Ji tiesiogine to žodžio prasme grįžta namo, užbaigdama bažnyčios istorijos ratą pasaulio istorijos pabaigoje.

Šiuo metu patys įvairiausi krikščionys, iš įvairių denominacijų ir tradicijų, dvasioje jaučia aiškų aidą, ką Dievo Dvasia sako Bažnyčiai, ir vėl girdi globaliai, kad jie galėtų veikti lokaliai, taip jie vėl ima funkcionuoti kaip vienas kūnas. Jie renkasi į kaimynystėje esančias namų bažnyčias ir susitinka miesto ar regioninėse šventėse. Esate pakvieti tapti šio judėjimo dalimi ir prisidėti asmeniškai. Galbūt ir jūsų namai taps namais, kurie keičia pasaulį.

Paimta iš: *Houses That Change the World*, Wolfgang Simson; Postfach 212, 8212 Neuhausen 2, Switzerland

100337.2106@compuserve.com. FAX +49-7745-919531